

Acaba el procés i comença la independència

written by Llorenç Prats | 30 de gener de 2022

Les consultes populars per la independència van mobilitzar el país. En el període del 2009 al 2011 es va recuperar terreny perdut i la normalització del debat independentista es va fer majoritari. El sistema de partits, tancat en la seva gestió crematística, va reaccionar per no perdre el monopoli de què gaudia. I va començar el procés. I s'obria el parèntesi actual abans de fer la independència.

La política professionalitzada va acaparar tot el protagonisme. El 2012 assumint que calia fer alguna cosa, si més no perquè no fos dit. El 2014 es fa un primer intent per quedar bé amb el poble català amb el 9N, consulta no referendària. I el 2017, amb l'1-0, es consuma, més enllà de qualsevol previsió, fins a quin punt la independència era i és un clam majoritari sense fissures entre els catalans.

La Transició espanyola del 1978, un farciment de mentides, va permetre l'autonomia política i algunes singularitats, però es va fer estovant les elits catalanes amb l'accés fàcil als diners públics, com en casos extrems tanta corrupció ha demostrat. I així també van abandonar, a excepció d'ERC, un projecte polític pels Països Catalans. I això encara dura. Convergència o ara Junts mai no han optat per créixer al País Valencià o a les Balears perquè no tenen com a màxima prioritat fer la independència, com ja reconeixen públicament, d'acord amb les declaracions dels seus portaveus.

En aquests moments, ambdós partits majoritaris, no blasmen, com s'esperaria, atès que es titllen ells mateixos d'independentistes, la celebració a Catalunya d'activitats espanyoles de gran impacte propagandístic com la VUELTA ESPAÑA, JOCS OLÍMPICS PIRINEUS..., tot permetent una

normalització social que no és coherent amb el mandat democràtic de fer efectiva la independència, la qual és legal segons el dret internacional públic un cop guanyat àmpliament el referèndum d'autodeterminació del 2017.

Per tot això, alguns moviments polítics, com Primàries Catalunya que ja té una presència pública des de les eleccions municipals del 2019 i després d'haver anat a les eleccions nacionals del 14 de febrer de 2021, han destacat la necessitat d'incorporar en el debat de l'opinió pública l'escàs sentit del vot útil o captiu als partits hegemònics. Diuen que cal introduir aquest nou paradigma per desencallar el bucle perdedor en el qual ha caigut la política catalana. Per això, sense renunciar a l'exercici del vot i a animar a la participació, moltes veus ja proclamen la necessitat de promoure un vot de càstig i confiar la representació democràtica a noves organitzacions, moviments o iniciatives que assumeixin, sense embuts, el mandat de les urnes per fer efectiva la independència.

Per altra banda, els analistes d'ERC i JxCat, tanmateix, destaquen amb certa resignació que l'actual marc autonòmic espanyol deixa molt poc marge d'acció per a la reivindicació independentista catalana. Amb perspectiva però, exposen que l'escenari a curt termini pot canviar i que l'exemple català ja té seguidors a altres indrets de l'Estat espanyol. Llocs com Castella i Lleó, Ceuta o Melilla, experimenten una efervescència regionalista o nacionalista que segurament acabarà amb propostes polítiques que obtindran diputats al Congrés espanyol. Una possibilitat que encara faria més ingovernable l'Estat espanyol i seria una possible nova oportunitat, segons ells, per intentar la independència i com si això fos una solució.